

KEMENESVIDÉK

KÖZGAZDASÁGI FÜGGETLEN HETILAP.

(„KISCELL és VIDEKE”)

Kiszámlázás: vasárnap.

(„KISCELL és VIDEKE”)

3 kor. | Nyugvópénz: 3 kor. —
4 kor. | Egyes számlára — 30.

Lapfőigazgató felelős szerkesztő:
Musa Gyula

Bejelentkezési és hirdetésvezető:
Céldoktori: **M. K. K.** és közzététel
felvétel: **Dr. Szigmond István**
könyvtároskodás

Elmélkedések.

Már közel két éve, hogy reánk szakadt az élet-halál harc; hogy végig száguldott szent hantjaink felett a háborúnak lelke. Mintha újra hallottuk volna Petőfi nek gyújtó szövegét, a „Talpra magyar!”, mintha testet öltött volna arnyas temetőnek néman többé nem áhitozzák a hadi diadal tilgy-koszoruját. Ők jól tudják, hogy számukra örökre elhervadtak a bibliai megátkozott fügefá lombjai. Most már csak arról álmodoznak, hogyha majd az

Ellenségeink csodálattal, szinte elámulva nézik a magyar nemzetnek küzdését s ma már-nok keserves kiábrándulás után többé nem áhitozzák a hadi diadal tilgy-koszoruját. Ők jól tudják, hogy számukra örökre elhervadtak a bibliai megátkozott fügefá lombjai. Most már csak arról álmodoznak, hogyha majd az

kal és csengő zenével fognak felvonulni, hogy egy kiirtott népnek elrablott örökös maguk között szétösszák.

Ezért kell nekünk a küzdelmet nem csak a csatatéren, hanem a saját verejtékes munkásságunk talaján is megküzdenünk.

Ebben a küzdelemben két erős fegyverünk van. Az egyik a takarékoság, a másik a munka.

Bár a takarékoság betartása a jólét hez szokott néptünkre talán még a munkánál is nehezebb feladatot ró. — De ezt — ha megérti a célt az ember, — úgy lehetetlen, hogy még ne szokja. Mert nem szabad elfelednünk, hogy aki főbbet fogyaszt, mint amennyit az életszüksége megkövetel, az nemcsak pazarol, s önmagának árt, de egyszersmind meglopja azt, aki a szükségben hiányt szenved. Aki kálácson él, elvonja társának kenyereét.

De takarékoskodnunk kell — nemcsak az élelmezésben, hanem a ruházkozásban is.

S dacára a nagymérvű drágaságnak, mely a társadalom középosztályát annyira lesújtja, a fényűzési cikkek sohasem örvendek oly nagy kelendőségnak, mint most a háboru alatt.

De a szórakozásban is takarékoskodnunk kell. Bűnös könnyelműség vigadni, szórakozni akkor, midőn a nemzet fainak érettségük vére hull.

A másik fegyverünk ebben a küzdelemben a munka.

A szántóföld, a kert, a szőlő, a kaszáló munkáskézre vár, de a munkáskéz le van kötve, mert a fegyver agyát fogja.

Ebből a csendes küzdelemből tehát a mi földműves asszonyainknak kell kivenni részüket. A kapás-növényeket nekik kell megmunkálni, a kalászos termést nekik kell learatni.

A csendes hősiesség diadalmas munkáját kell végezni most minden magyar asszonyunk. A férj a halál tarlóján, a hitves az élet mezején. Harcolni kell mindenkinek a hazáért; az egyik, hogy megvédje, a másik, hogy gondviselje.

Hát még ha asszonyaink, leányaink a helyett, hogy a járdát kopatják, — tisztelést a kivételnek, — a kertben kapálgatnak derűs kedvvel a saláta bokrokat, burgonyát, stb.? Milyen lélekemelő például, amikor itt-ott elvélve, uriaszónyork libákat, kacsákat, csirkéket nevelnek; vagy kertben ültetnek, kapálgatnak! Hisz nem szégyen, sőt erény, ma pedig egyenesen kötelesség. A szabadságharc ideje alatt magúás hölgyeink éancor: ártak és földet talicskáltak hőst honvédeknek.

A hatóság szabályozza a mezei munkát. Nem szabad megtrúni, hogy ifjú suhancok, léha asszonyok csak immelámmal és drága napszámberért vállalkoznak mezei munkára. Ha az állam lefoglalja a hadbavonultak erejét; lefoglalja a termést, a termékeket: akkor foglalná le személyválogatás nélkül az itthonmaradt munkaerőt is.

Háborús hírességek.

Raymond Poincaré.

Mint 45 évvel ezelőtt, úgy most is egy ügyvéd áll Franciaország élén. Akkor Gambetta volt a köztársaság elnöke, ma pedig Poincaré. El kell ismerni, hogy a mostani elnök egy minden tekintetben kitűnően képzett és igen nagy műveltségű férfiú. Lángoló hazaszeretete nemcsak frászl, hanem valóság. Sajnos, hogy e kitűnő államférfiú idegen befolyások annyira hatottak teltengő szovinismusára, hogy hön szeretett hazáját téves spekulációval romlásba vitte. 1860 aug. 20-án született Bar-le-Ducban a Meuse-departemen-
tében. Amíg 10 éves ifjú megismerkedett szívevel élte át az 1870/71-es porosz-francia háborút és ennek kapcsán Lorraine elvesztését, így lehet érthetővé, hogy Poincaré a revanche híve. Kitűnő polgári családból származik, mely már számtalan meggyezett férfit adott hazájának. A gimnázium elvégzése után Párisba ment, hogy ott a jogtudományt és filozófiát az egyetemen elvégezzék. Közben lezörgölt az önkéntességi évét is. 1880-ban végerte el a jogtudományi fakultást és a fiatal ügyvéd résznél kitűnő képzettségének, részint úszaköltésének révén csakhamar előrangú pozíciót ért el és mint neves ügy-
bíró kilencével egyikkal 28 éves

korában a párisi ügyvédi Kamara titkárnak választott meg és ezt kötelességtelenül már tisztán tudásának és tehetségének köszönhette.

Jogi háttérrel olyan nagy híreket lehetett, hogy összes ellenségei meghajoltak előtte. Bezárdait, mit retorikai remeket emlegettek és ez csabította az ambiciózus fiatal ügyvédet a politikai pályára. mindazonáltal ügyvédi irodáját még hosszú ideig fenntartotta.

Szabad idejében nagy előszeretettel foglalkozott továbbra is a különböző művészetekkel és egy időben nagyobbn írói és újságírói működést is fejtett ki. 1909-ben megválasztották a francia akadémia tagjává és így belépett a „hatalmasok” közsé.

A politika azonban többé-kevésbé érdeklátással van a jellemre is. Poincaré, ahit egy ideig hidegen hagyott mindenféle politikai siker, 1890 óta csak politikai ambícióknak élt.

Huszonzét éves korában volt először képviselő és harminckét éves korában kultusz-miniszter. Senki előtt, sem azóta nem volt Franciaországban ilyen fiatal miniszter. 1894-ben pénzügy-miniszter volt, majd a Ribot-féle kabinetben újra kultusz-miniszter, végül a Sarrien kabinetben megint pénzügyminiszter lett.

Közben megválasztották a köztársaság elnöké Poincaré, Páris

carét kérte fel egy új kabinet alakítására, Poincaré nagy örömmel el is fogadott. Millerand mint hadügy-miniszter, Delcassé mint tengerügyi miniszter és Briand mint igazságügy-miniszter voltak főleg munkatársai. Ő maga az elnökségen kívül a külügyi tiszteket tartotta meg. Mint külügy-miniszternek abban az időben különösen nehéz helyzete volt a Marokkó kérdéssel, amelyen azonban Poincaré ellenfeleinek elismeréséért is kivívta magának. Elhárította a már-már kitörő német-francia hadüzenetet. Úgy látszik akkor még nem tartotta harzját elég erősnek egy hadjárat elviselésére és oly ügyesen határolta meg, hogy Franciaország nagy hatalmi tekintélyét teljesen meg tudta védeni. Kemény és pompás diplomáciai munkát végzett 1912-ben Poincaré, egy Sziantey nevű generális küldött Marokkóba, hogy a lázadást elnyomja. A nemetekkel kiegyezett. A spanyol-ellenes Spanyolországot megnyagattatta.

Delegációkat küldött a szomszédos országokba, hogy a közönséget a háborúval szembe állítsa. A háború kitörése után van Ország-
ország között a háború. A Franciaország, csak
csak sebből verik. Szóval a háború elcsúszott a
dát legmagyobb erővel, és a háború legjobban
a levél, annak a háborúval szembe, melyet
bátó atyuka váltott egy Poincaré nevű

